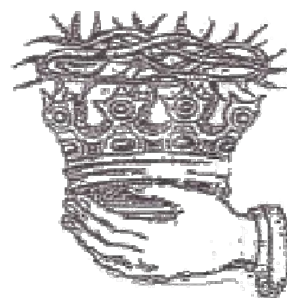

PAX ET BONUM!

„Szent Maximilián M. Kolbe „ Regionális Testvéri Közössége

27. szám.

2025. szeptember 08,

Szűz Mária születése

Mottó: „ Mi (a Szeretet Misszionáriusai) arra hívtunk, hogy a világ szívében szemlélődjünk, azáltal, hogy Isten arcát keressük mindenben, mindenkiben, mindenütt, mindig, és az Ő művét látjuk minden történésben.

Jézus jelenvalóságát látjuk és imadjuk, különösen a kenyér alázatos megjelenési formájában és a szegények fájdalmas álruhája mögött. (Teréz anya)

Kedves Testvérek!

Hosszú, meleg nyári napok után újra találkozunk, s megkezdődik számunkra felkészülés a régióink őszi választó káptalanjára. Istennek hálát adunk az Országos Káptalan választási eredményéhez, vezesse a megválasztott tanácsstagjainkat a Szentlélek segítő kegyelme.

Nekünk a régióinkban – minden valószínűség szerint - november 15-én kezdődik 10 órakor a választó káptalanunk Gyöngyösön. Nagyon nehéz három évet tudhatunk mögöttünk s kell, hogy a Szentlélek segítségével velünk legyen.

Hibáinkból tanulni kellett, s kérni kell a teljes ráhagyatkozást a Szentlélekre, mert a feladat nagy és nélküle nem megoldható. Együttműködésre van szükségünk, hogy a régiós közösségeinket megerősíthessük, s ne a szétesés útjára lépjünk. Júliusi káptalan után megküldtem a közösségek minisztereinek Kauser Tibor előadásának egy részletét, amely a választásokra vonatkozott. Remélem átgondoltátok és most is érvényes, hogy mindent Istenre kell bízunk, s nem a magunk erejére. Vállalni kell a feladatokat, ha megválasztanak még akkor is ha úgy érezzük nem megy. Meg kell erősíteni bizalmunkat Istenben, a Szentlélekben, ez a szentség útja számunkra.

Szeretném ezt a bizalmat megerősíteni Bennetek, hisz magam is ezzel küszködöm. *Richard Rohr ofm.* amerikai szerzetes könyveit olvasva, nekem sok segítséget adott. Rendkívül új, mégis régi felfedezések amelyeket leírt könyveiben, amelyekkel mi is szembesülünk lépten-nyomon.

„Elszakadtunk Istentől, ez kétségtelen, de elszakadtunk önmagunktól (a testünkről), egymástól és a világunktól is.”

Ez az elszakadás egyre önpusztítóbb a világunkban, környezetünkben is. Tele vagyunk rossz hírekkel, amelyek még erősítik is bennünk ezt az érzést. A természet durva változásai is visszavezethetőek erre, hiszen Pál Róm lev. 8.19-22. -ben is erről beszél: „ Mert a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megnyilvánulását.” Fellázad a teremtés is az emberek gyűlölködése, szeretetlensége, felelőtlen magatartása, önzése miatt. Mit csodálkozunk rajta? Mi vagyunk okozói! Még mi keresztény hívek is, mintha csökkenne bennünk ez a remény, a szeretet, a felelősség a természet és egymás iránt. II. Szent János Pál pápa is kifejezetten kérte a kis közösségek létrejöttét, mert ebben látta az erőt, a szeretet megélését, a hit átadását, egymás erősítését. Nem véletlenül hirdette meg Ferenc pápa is ez évnek a „**Remény**” évét számunkra mielőtt eltávozik.

Hazánkban is kétféle kereszténység létezik (hangzott el nemrégén), egy amelyik igazi Istenhez kapcsolódó keresztény, a másik a kultur-keresztény. Az egyik amelyhez remélem mi is tartozunk, akik nemcsak vallják és hiszik, hanem élük is keresztény hitünket, Jézushoz igazodva,

formálva azt, s alázatban Ferenc atyánkat követve. Csak ez a fajta hit tud hatással lenni a körülöttünk, a családjunkban élőkre, plébániai közösségeinkre is. Ha csak hiszünk, valamiféle kereszténységben, s talán még templomba is járunk, talán még be is tartjuk az előírásokat, gyónunk és áldozunk is, de életünk valójában semmiben nem különbözik azoktól, akik nem hisznek. Ez az oka viszont a nagyon sok támadásnak, hiszen ránk mutogatnak, hogy lám ők sem különbek, s már általánosítanak. Ezért veszítik el atyáink is kezdeti lendületüket, fáradnak bele hivatásukba. Össze kell tehát fogni, amíg nem késő, s elvégezni amit az Úr ránk szab, tőlünk vár a ferences közösségeinkben segítve a plébániai atyáinkat is, imával, tettekkel, szeretettel.

Be kell vallanunk, hogy meg kell változnunk, meg kell változtatni az Istenhez való viszonyulásunkat is, mégpedig alapjaiban. Milyen istenképpel is rendelkezünk?! A történelem folyamán a fenséges, felettünk trónoló istenkép alakult ki, amely kizárólag férfi, mely szinte bírónként tekint ránk, akitől joggal félünk, s ezért (figyeld csak meg a temetéseken) félünk a haláltól is. Elítélünk mindenkit aki nem „jó” keresztény, aki más felekezethez tartozik, s aki ráadásul még ateista is, vagy más fajú nép gyermeke, esetleg beteg, vagy mert nem ért velünk egyet.

„Pedig Örök Fenyegető Isten helyett olyan Istenünk van, aki a Legfőbb Résztvevő – mindenben –, a jóban és a fájdalmasban egyaránt.”

Emlékezzünk csak Szent Ferenc atyánkra, aki *Halálnővéréről beszél*, aki Istent a „legfőbb jónak” nevezi meg, aki azt mondja az egész „**mindenség**» Isten teremtménye, a mi testvérünk, hűgünk, nővérünk, öcsénk, bátyánk és hálát tud adni legnagyobb szenvedései közben mindenért Istennek.

Olvassuk csak el Jn. 16.7-16. ahol Jézus világosan kifejti a Szentháromság titkát, az Atyát, a Fiút (aki önmaga) s a Szentlelket, a Vigasztalót, a Pártfogót, aki majd elvezet a teljes igazságra, aki majd megtanít mindenre a történelem folyamán. Ez a Szentháromság három, s mégis egyetlen egy Isten, amelyet csak körülírni tudunk, megfogalmazni nem, mert titok, örök misztérium.

Aki bennünk és velünk van, hordozva velünk fájdalmainkat, örömeinket, sebeinket. Isten örökké áradó életét küldi nekünk, tehát Emmanuel, ami azt jelenti velünk az Isten. Elhisszük mindezt?!

„Ez a háromságos Isten megengedi nekünk, sőt arra ösztönöz minket, hogy könnyedén éljünk vele mindig és mindenütt egy növény rügyszésében, egy kertész mosolyában, egy kamasz fiú örömteli izgatottságában új barátnője miatt, egy kutató tudós fáradhatatlan eltökéltségében, egy mérnök büszkeségében, amelyet a motorháztető alatt rejlő munkája fölött érez, a lovak kedves nyerítésében, a gyengédségben, ahogy egy sas eteti fiókáit, és valamennyi hegyi patak alázódulásában.

Ez az Isten még az összes lény szenvedésében és halálában is megtalálható! Hogy is volna lehetséges, hogy a szenvedés és a halál nem Isten életenergiája? Mi más lehetne? Az élet efféle hatalmas leírásának a halál Nagy Ölelését is magába kell foglalnia, azt, „hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.”

Pál 1Kor. levélben írja „**akár a világ, akár az élet, akár a jelenvalók, akár a jövődők, minden a tiétek, ti pedig Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig Istené.**”

„Mindez nem arról szól, hogy legyünk szemlátomást vallásosak....a lényeg az, hogy éljünk csendes örömben, és működjünk együtt a mindent mindennel egybefűző isteni nagylelkűséggel.”

Tehát fogadjuk el önmagunkat, korlátainkat, sebzettségeinket, s próbáljunk mindennel, mindenkiel szeretetben élni, nem nyafogni, panaszkodni, örülni, hogy Isten kedves gyermekei lehetünk. Figyeljünk a Lélek ösztönzéseire, az elhívásait is ismerjük fel. Ha hív fogadjuk el, hiszen lehet, hogy ez az üdvösségünk útja. Mi a legnagyobb bűn?! Ha az Istentől kiáradó szeretet energiáját, áramlását nem adjuk tovább, megtartjuk magunknak, önzően.

A Reménység zarándokai ezt az együtt zarándoklásuk során meg is tapasztalják. Hordozzák egymást, imában, szeretetben, abban a rövid vándorlás adta kis közösségben, nem törődve azzal, ki honnan jött, csak együtt mennek az úton. Segítenek ahol tudnak, de mindig szeretettel egymás iránt, s mindezt Istennel, Istenért a Szentháromság ölelésében, imában.

Mindegyikünk életútja más, Isten kegyelmi ajándékai is mások. A kapott kegyelmi ajándékainkat azonban ne tartsuk meg önmagunknak, hanem szolgáljunk vele családjunknak, közösségeinknek és a világnak is. Öleljük át egymást testvéri szeretetben, hiszen mindnyájan Isten gyermekei vagyunk, különböző adottságainkkal, ahogy Isten megadott nekünk.

„Nekem mindent szabad” – de nem minden használ. Nekem mindent szabad – de nehogy valaminek a rabjává váljak.” Pál 1Kor.6.12-13.

„Vagy nem tudjátok, hogy testetek az Istentől kaptok, bennetek lakó Szentlélek temploma, és nem vagytok a magatokéi? Sokba kerültetek! Dicsőítsétek meg Istent a testetekben!” Pál 1Kor.6. 19-20.

(A kiemelt, vastag betűs részek Richard Rohr ofm. „Az isteni tánc” c. könyvéből valók)

Hammer Kati

A gyöngyösi Kálvária utolsó remetéje

Jakab Imre zarándok és remete viszontagságai a diktatúrák változásai között, felhasználva a megtalált napló-visszaemlékezéseinek tükrében.

Ki volt ő? Volt molnár, földműves, aki hazánk legkeletibb végéből eljutott a legnyugatibb szegletbe, megjárta a börtönt, volt remete-zarándok, kecskepásztor is. Sokat tudó, de keveset beszélő ember, aki lehet, hogy nem is akkor született, amikor megszületett!

A Gyöngyös-Alsónádasréti Ferences Plébániatemplom sekrestyéjében akadtam egy kicsike (10x10 cm) négyzettrácsos füzetecskére, amely 14 számozott oldalon tartalmaz bejegyzéseket, a másik fele üres. Az irkatörténetére már senki sem emlékszik, de mégis megőrizték. Végigolvasva ismertem meg a Jakab Imre világi hívő, magát zarándok-remetének valló személy életének néhány epizódját.

Oroszhegyen (Udvarhely vármegye) született 1899. május 16-án – a saját bevallása szerint. Az oroszhegyi Római Katolikus Plébánia Kereszteltek Anyakönyve szerint azonban 1899. március 22-én született, Jesztl János segédlelkész keresztelte meg március 23-án, római katolikus vallásúnak. Édesanyja Jakab Terézia római katolikus vallású hajadon, foglalkozása cseléd. Mihály Tibor oroszhegyi helytörténeti kutató és iskolaigazgató szerint Jakab Terézia, aki 1874. november 4-én született és november 5-én kereszteltek meg, 24 évesen 1899. július 3-án kötött házasságot Hajdó Mózes 41 éves római katolikus özvegyemberrel. (Érdekességképpen jegyzem meg, hogy saját tudása szerint május 16-án született, 1976-ban, a szociális otthon anyaga szerint pedig március 2-án.)

Jakab Imre fiatalon árvaságra jutott (édesanyja 1913. május 13-án hunyt el, Oroszhegy 360.számon, tüdővészben), de jóemberek befogadták és tanították is. Először Korondon vízimolnárnak állt, később pedig földműveléssel is foglalkozott. 1930-ban Csíksomlyóra költözött, tagja lett a ferences III. rendnek és a Szalvator kápolnát gondozta: környékét bekerítette és gyümölcsfákat telepített. Kis műhelye is volt, ahol kegytárgyakat, kereszteteket, olvasókat, képkereteket, csíksomlyói emlékeket készített. Így ír: „***A Boldogságos Szűz Mária iránti rajongó tiszteletem arra ösztönzött, hogy az Erdélyben lévő Csík megyei országos hírvű búcsújáró kegyhelyre Csíksomlyóra menjek és életemet ott folytattam.***”

1935. november 1-én Majláth Gusztáv Károly gyulafehérvári püspök engedélyezi neki a zarándokruha viselését: „A helyi plébános f. évi 222. sz. ajánlására ezennel megengedem, hogy mint a kis somlyóhegyi Szalvator kápolna őrzője, a bemutatott csuha szürke színű »zarándok« ruhát viselje és feszületet hordozzon. Életmódját és viselkedését illetőleg a helyi plébános felügyelete és ellenőrzése alatt áll és iránta engedelmisséggel tartozik.” Tagja volt a Ferences III. Rendnek.

Kedves Béla Antal testvér, somlyói remete így emlékezett vissza elődjére: „A remetelakot 1941-ben építette ujja Jakab Imre remete. Ő gondozta az egész hegyet, a hegyoldalban elhelyezett kereszteteket, a hegy tetején a gyümölcsöst, valamint bejárt a közeli falvakba is segíteni.” Mohai Tamás szerint Imre testvér több keresztet is rendbe hozott a Szalvator kápolna szentélye mögött. Az egyik kereszt felirata szerint magát „zarándok”-nak nevezi: Ezen kereszt állítatott az Úr Jézus kínszenvedéseinek emlékére. Állította Jakab Imre zarándok, 1936.” Jakab Imre zarándokkeresztjét 1961-ben vitték el.

Volt börtönben is. 1939. október 15-én összeesküvés gyanúja miatt letartóztatták – többek között – Adorján Imre főgondnokot, P. Szöcs Dénes házfőnököt és őt. Nagyváradon és Kolozsváron a katonai börtönben raboskodtak, szenvedtek szörnyű piszokban és kínzások között december 22-ig. A magyar kormány járt közben az érdekükben. Hetényi Varga Károly kutatásai szerint velük együtt még százötven embert, papot és világit egyaránt letartóztattak.

1944-ben a szovjet csapatok elől menekülve Magyarországra jött, ahol több kegyhelyet meglátogatott: Felsőrönök, Vasvár, Máriaremete, Magyar Szentföld, Csatka, Jásd, Bodajk, Ócsa, Máriabesnyő, 1946. őszén Mátraverebély-Szentkútra zarándokolt Kisboldogasszony búcsúra. 1946. szeptember 9-én Gyöngyösre érkezik. A Kárméluska kápolna remetességét szerette volna elvállalni, de nem volt lehetséges. 1946. szeptember 10-13. Guba Pál lelkipásztor, piarista szerzetes befogadta lakására. 1946. szeptember 14-én a gyöngyösi Kálváriára költözött. 1946. október 3-án a Gyöngyösön való letelepedését engedélyezték a hatóságok. Megkapta a magyar állampolgárságot. A szerzetesrendek működési engedélyének megvonása után volt városi alkalmazott, kecskepásztor, dolgozott tüzelő és építőanyag kereskedésben is. Lakott Vámosgyörkön albérletben, majd szociális otthonba került. Vámosgyörkről 1976. március 26-án Egerbe helyezték tovább. Sajnos ezután semmilyen adatra nem bukkantam életével kapcsolatban.

Varga Kamill ferences

Megjegyzés: a dolgozat a Magyar Néprajzi Társaság XII. Néprajzi Gyűjtőpályázatán elismerésben részesült.

Szent Ferenc:

Szentséges Szűz Mária

Szentséges Szűz Mária,
nincsen másod a földön az asszonyok között,
te a magasságbeli Királynak,
a mennyei Atyának leánya és szolgálója,
a mi szentséges Urunknak, Jézus Krisztusnak anyja,
a Szentlélek jegyese, imádkozzál érettünk
Szent Mihály főangyallal
és az eget minden erőivel és összes szentjével
a te szentséges, szerelmes fiadnál,
a mi Urunknál és Mesterünknel.

(MZS. Anfifóna)

Híreink:

Kedves Testvérek!

2025. november 15.-én Gyöngyösön de. 10:00- kor tartjuk régiónk választó káptalanját.

Erre fel kell készülnünk!

Minden helyi közösségnek, jelölteket kell megnevezni az 5 "funkció" betöltésére;

- Régió miniszter,
- Régió miniszter helyettes,
- Képzési felelős,
- Gazdasági felelős,
- Titkár.

Egy "funkcióra" több személyt is lehet jelölni, de minimum 2 főt.

Én értem, hogy vannak olyan objektív dolgok, amiért nem szívesen vállalják testvéreink a jelölést, hiszen megválaszthatják arra. De nem szabad megfélemedkezni, hogy mi nem egy társadalmi szervezet vagyunk, amikor 10 ember összeáll és létrehoz, mondjuk egy egyesületet.

Mi Szent Misében fogadalommal köteleztük el magunkat - a lelkünket - egy életformára Szent Egyházunkban, ami kötelez bennünket!

Ezért is imádkozunk a jelöltek állítása előtt a Szentlélekhez!

Nagyon fontos, hogy amikor megtörténik egy jelölt megválasztása, az már a Szentlélektől származik, ez hívás Istentől.

Tehát lelkiismeretben nincs joga a megválasztottnak ellene mondani a Szentlélek akaratának.

Idézek a Szentírásból, ami szerintem idevaló:

**„Ismerem tetteidet, hogy se hideg se meleg nem vagy. Bárcsak hideg volnál, v agy meleg!
De mivel langyos vagy, se hideg, se meleg, kivetlek a számból. „ (Jel. 3:15-16)**

Inkább legyen ez a válaszuk, teljes bizalommal Isten felé:

Aztán hallottam az Úr szavát, amint így szólt "Kit küldjek el? Ki megy el nekünk?" Így válaszoltam: "Itt vagyok, engem küldj el!" (Iz 6:8)

Ez Nagy Ígéret a megválasztottnak, hogy a Szentlélek és a közösségeink segíteni fogják Őket szolgálataikban. Ezért imádkozzunk a választásokért és a megválasztottakért.

Testvéri szeretettel: János

(Kiadja: az FVR. Ém-i Regionális Tanácsa)